

Mál nr. 267/2015
M og
vátryggingafélagið V v/ sjúklingatryggingar L.

Gildissvið sjúklingatryggingar lækni vegna tjónsatviks í mars 2010.

Gögn.

1. Málskot móttakið 16. júní 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 15. júlí 2015 ásamt frekari gögnum, þ.á.m. höfnunarbréfi V dags. 3. júlí 2014, álit Landlækni dags. 27. maí 2014 og umsögn L dags. 11. október 2011 ásamt sjúkrasögu.

Málsatvik.

Í málinu kemur fram að M kenndi sér meins haustið 2009 og leitaði þá til heimilislækni. Fólst meinið í því að M fann fyrir miklum slappleika, magaverkjum og hafði orðið vart blæðinga frá endaparmi. Í ljós kom að M var blóðlaus og var í kjölfarið vísað til L sem sérhæfir sig í lyflækningum og meltingarsjúkdómum fór M fyrst í viðtal hjá L í febrúar 2010. Í mars sama ár, nánar tiltekið þann 5. mars, var M sendur af L í ristilspeglun og var sú speglun framkvæmd hjá Röntgendeild Domus Medica. Álit lækna þar var að speglunin hefði verið eðlileg en M var greindur með gallsteina. Í janúar 2011 leitaði M aftur til L þar sem hann hafði ekki fengið bót meina sinna og þann 3. febrúar 2011 er framkvæmd önnur ristilspeglun á Landspítala Háskólasjúkrahúsi. Í aðgerðarlýsingu vegna þeirrar speglunar kemur fram að hún er talin eðlileg. M var ekki sáttur við þetta og heimilislæknir hans lætur síðan framkvæma þriðju ristilspeglunina þann 14. febrúar 2011 og þá loks greinist M með illkynja æxli í ristli. M þurfti í kjölfarið að gangast undir skurðaðgerð sem og lyfjameðferð til að vinna bug á hinu illkynja æxli.

M telur að hann hafi verið vangreindur af L þegar hann leitaði til hans strax á árinu 2010 og að það hafi ekki verið staðið rétt að lækni meðferð hans bæði þá og í febrúar 2011 þegar hann leitaði aftur til L. M telur að hann hafi orðið fyrir tjóni sem að öllum líkindum megi rekja til atvika 1.tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000, þ.e. að ætla megi að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði. M telur að ef rétt hefði verið lesið úr niðurstöðum ristilspeglanna sem áttu sér stað í mars 2010 og febrúar 2011 hefði sjúkdómur hans verið greindur fyrr og að sú meðferð sem þurft hafi hefði getað verið viðaminni og haft minni áhrif á hann fyrir vikið. M vísar til þeirra umfangsmiklu einkenna sem hann hafði og lýst er í lækni-fræðilegum gögnum málsins og telur að í ljósi þeirra hefði L átt að geta greint sjúkdóm hans fyrr. Þess vegna sé gildissvið sjúklingatryggingar L uppfyllt og greiða eigi bætur vegna tjóns M úr þeirri tryggingu hjá V.

V bendir á að gildissvið sjúklingatryggingar L taki mið af lögum um sjúklingatryggingu nr. 111/2000. Þar komi fram í 1. gr. að þeir sem verða fyrir líkamlegu eða geðrænu tjóni eigi rétt á bótum ef atvik máls falli undir 2. gr. sömu laga. Skilyrði þess að fjallað sé um þau atvik sé því að sýnt sé fram á að sjúklingur hafi orðið fyrir tjóni. V telur ekki sýnt að M hafi orðið fyrir tjóni vegna atvika sem varða L þar sem álit Landlækni dags. 27. maí 2014 sýni að ekki hafi verið verið gerð mistök af hálfu L vegna ristilspeglunar í mars 2010 og hvað varðar ristilspeglun í febrúar 2011 hafi einungis liðið 11 dagar frá því að hún var framkvæmd þar til sjúkdómur M hafi verið greindur. Ekki sé því sýnt að tjón hafi getað orðið á þessum 11 dögum sem þarna liðu. V vísar því til álits Landlækni og sérfræðiálits sem aflað var í tengslum við það rannsókn á einkennum M á árinu 2010 hafi verið hagað eins vel og unnt var og framkvæmd lækni-verka L hafi verið í samræmi við þekkingu og reynslu á svið meltingarsjúkdóma. Ekki sé heldur við L að sakast að

mögulega hafi ekki verið rétt lesið úr ristilspeglun hjá Domus Medica á árinu 2010 eða hjá Landspítala Háskólasjúkrahúsi í febrúar 2011 og verði að beina skaðabótakröfum frekar þangað en á L.

Álit.

Sjúklingatrygging sem L hefur hjá V hefur gildissvið sem skilgreint er sérstaklega í lögum nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu. Í 1. gr. þeirra laga er gert ráð fyrir því að sjúklingur geti gert kröfu um bætur ef hann verður fyrir tjóni m.a. vegna læknismeðferðar og megi það tjón að öllum líkindum rekja til atvika sem eru með þeim hætti sem lýst er í 2. gr. laganna. Þar kemur m.a. fram að réttur til bóta getur komið til ef ætla má að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði. Í sérfræðiáliti, sem vísað er til í álitargerð Landlæknis vegna kvörtunar M til embættisins, kemur fram að meðferð sem M hlaut í byrjun febrúar 2011 hafi ekki verið hagað eins vel og unnt var. Það sama gildir hins vegar ekki um atvik sem áttu sér stað á árinu 2010. Verður ekki séð af öðrum gögnum málsins að hægt sé að fullyrða um að hægt hefði verið að haga meðferð M hjá L með öðrum hætti á árinu 2010. Þá stendur eftir hvort það að meðferð hafi ekki verið fullnægjandi í skilningi 1.tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu hafi leitt til tjóns fyrir M. Það er að segja hvort það geti falist í því tjón að fá greiningu um ristilkrabbamein 14. febrúar 2011 á meðan mögulega hefði átt að vera hægt að greina meinið 11 dögum fyrr, eða 3. febrúar 2011. Gögn málsins sýna ekki með nægilega skýrum hætti hvert slíkt tjón getur verið eða hvort fjárhæð þess nær lágmarki 5. gr. sömu laga. Á meðan ekki er sýnt fram á tjón verður ekki fallist á að skilyrði séu til greiðslu bóta úr sjúklingatryggingu L hjá V vegna læknismeðferðar á árinu 2010 og 2011.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu L hjá V.

Reykjavík 18. ágúst 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.